Autors Normunds Ozoliņš
Ceturtdiena, 14 janvāris 2016 08:50

2016.gada 14.janvārī

Patiesi, patiesi Es jums saku: ja kviešu grauds nekrīt zemē un nemirst, viņš paliek viens; bet, ja viņš mirst, viņš nes daudz augļu. Jņ.12.24.

Ir tāda praviešu daļa,kuri līdzīgi kā kviešu grauds, augļus nes tikai pēc savas nāves.Visu dzīves laiku viņu liktenis ir – būt vienam ! Tikai tad,kad šie pravieši nomirst,nāk cita paaudze; lasa viņu rakstus, un ceļ šiem praviešiem pieminekļus.

Vai jums! Jo jūs praviešiem ceļat pieminekļus, bet jūsu tēvi tos ir nokāvuši.Lk.11.47.

Piemēram,internetā cirkulē kādas Norvēģu pravietes pravietojumi,kurai mēs pat vārdu nezinām.Viņa dzīvoja 60-tajos gados.Tikai pēc 50 gadiem kāds sludinātājs tīrot atvilknes atrada kādu nodzeltējušu lapu ar viņas pravietojumiem.Savā dzīves laikā neviens viņai neticēja,bet šodien viņas sacīto lasa tūkstoši (pēc 50 gadiem).

Man ir tāda liecība,ka arī es esmu tāds kviešu grauds,kura liktenis ir – būt vienam,kamēr esmu dzīvs.Tomēr neilgi pēc tam,kad būšu miris,Latviju sāks spaidīt ienaidnieks un ļaudis sāks lasīt to,ko esmu rakstījis.

Kamēr kviešu grauds nemirst,viņa liktenis ir – būt vienam ! Bet tad,kad viņš mirst,tas nes daudz augļus..Jņ.12.24.